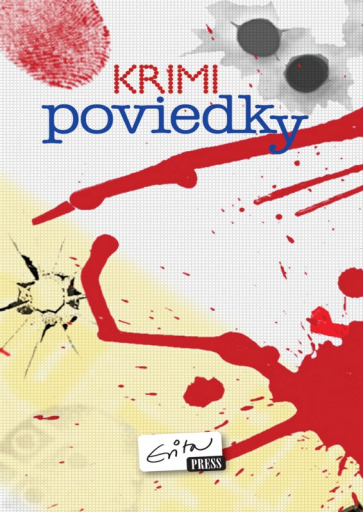

KRIMI poviedky

Enita
PRESS

KRIMI
poviedky

ISBN 978-80-89452-35-4

KRIMI poviedky

Bratislava november 2011

Peter Debnár

Najťažšie je stlačiť spúšť

Najťažšie je stlačiť spúšť. Nie sledovať obeť, vypracovať plán či zohnať účinnú a nevystopovateľnú zbraň. To všetko je síce zložité, ale po pár úspešných operáciách sa to dá naučiť. V podstate je to práca ako každá iná. Ale keď príde na hodinu H a váš prst je na spúšti, až potom sa ukáže, či na to máte nervy a žalúdok. Žalúdok na to asi nemá nikto, myslím tým nikto normálny, aspoň nie prvýkrát. Ja som tiež vracal. Aj v našej brandži existuje pár úchylákov, ktorí sa vo svojej práci vyžívajú a robia ju priam s radosťou. Ja svoju prácu rád nemám. Je to len biznis. Nanešťastie som v ňom dobrý a v podstate nič iné poriadne robiť neviem. Ale už to nie je ako kedysi. Pred pár rokmi som za každou akciou pozametal stopy, zničil súbory, odosobnil sa od všetkého a sústredil sa na

ďalšiu objednávku. V poslednom čase s tým začínam mať problém. Za každou obeťou vidím rodinu, priateľov, niekoho, komu ten človek, aj keď asi nebol v živote žiadny anjel, bude chýbať. Svedomie – áno, prebúdza sa vo mne niečo, o čom som myslel, že už dávno nemám. Neviem, či sa mám z toho radovať, alebo byť zúfalý. Svedčí to síce o tom, že nie som úplný zbabelec a troska, ale môjmu džobu to vôbec neprospieva. Rozhodol som sa. Tentoraz to bude naposledy. Cena, akú objednávateľ zaplatí, ešte nikdy nebola taká vysoká. A obeť si svoj osud ešte nikdy nezaslúžila tak ako teraz. Posledná akcia.

x x x

Mám profil obete. Muž, beloch, štyridsaťdva rokov, stoosemdesiattri centimetrov, sedemdesiatdeväť kilogramov. Slobodný, bezdetný – aspoň tento nebude nikomu chýbať. Poznám jeho tvár, odsledujem jeho zvyky, vypracujem plán a skoncujem s tým. Túto zákazku vybavím zblízka. Žiadna ostreľovačka, stačí mi spoľahlivá pištoľ kalibru deväť milimetrov. Dokonca nemusí byť ani veľmi presná, stačí, aby sa nezasekávala.

x x x

S prácou, ktorú robím, je to trochu inak ako s väčšinou ostatných odvetví. Nenapadne vám len tak z dlhej chvíle, že by to bol dobrý spôsob obživy, a nezoženiete ju bežne cez inzerát v novinách. Mňa oslovili. Kedysi som

mal takmer bežnú robotu. A v nej si niekto všimol, že reagujem trochu rýchlejšie, strieľam trochu presnejšie a poznám viac odpovedí ako moji kolegovia. Neviem, prečo som sa na to vlastne dal. No možno viem, bol som mladý, sprostý, bez morálnych zábran a ani trocha viac luxusu a peňazí mi nebolo proti srsti. Môj učiteľ mi vždy vravel, že túto robotu nesmiem brať osobne. A ja som sa držal jeho rád. Robil som presne to, čo mi vštepoval do mozgu. Žiadne emócie, chlapče. Chladná logika a presný scenár, preber si vopred všetky možné kombinácie a never nikomu. A tým myslím nikomu. Keď zomieral, určite si vravel, že som bol výborný žiak. Videl som mu to v očiach. Predpokladal som, že bude prekvapený viac, keď mu guľka preletela čelom. Ale nakoniec asi čakal presne toto.

x x x

Muž, ktorý je už teraz viac mŕtvy ako živý, vstáva každé ráno o pol šiestej. Ráno zabehne svojich desať kilometrov, nasleduje sprcha, raňajky – müsli, jogurt, banán, káva a džús z práve odšťaveného pomaranča. Potom sa venuje svojej práci, rokuje s klientmi, študuje materiály, číta tlač. Okolo jednej ide niekam von na obed. Zvyčajne dáva prednosť mäsu, obvykle hovädzie-
mu alebo bravčovému, niekedy si dá pizzu či cestoviny. Po obede káva v nejakom bare. Podvečer prechádzka, posilňovňa či plaváreň. Na svoj vek je v slušnej forme.

Večer sa vracia k svojej práci, ak si to situácia vyžaduje, alebo zájde niekam na drink. Niekedy zostáva doma a číta knihu.

x x x

Lety prvou triedou, hotelové apartmány, dobré reštaurácie, kvalitné autá, hodinky, výberové ročníky vín a najdrahšie kubánske cigary. Nie je to zlé. Ale všetko za cenu života bez rodiny, bez vzťahov, bez priateľstva. Ženy v mojom živote, samozrejme, existovali, a nebolo ich málo. Ale po pár stretnutiach, keď som videl, že by to mohlo niekam smerovať, som to vždy rázne ukončil. Pri mojom spôsobe života som si nič viac ako trocha zábavy dovoliť nemohol. Nemohol som si dovoliť byť na niekoho viazaný. A predsa som to raz urobil a doplatil som na to. Keď máte niekoho, kto je vám blízky, stáva sa z neho vaša Achillova päta. Miesto, na ktoré sa dá udrieť, a vy to budete sakramentsky cítiť. Pri tomto biznise si musíte dávať pozor na chrbát nielen preto, že robíte nezákonné veci, čo by sa úradom nemuselo páčiť. Občas príde zákazka, po ktorej vybavení naseriete dosť ľudí. A títo majú väčšie páky a menej zábran, ako napríklad polícia, aby to nechali len tak plávať. Stačí maličká chyba a nájdú vás alebo, čo je horšie, nájdú niekoho, koho máte radi. Aj ju našli. Fotky, ktoré som dostal, mi zostanú pred očami navždy. Jej vrahovia sú už mŕtvi, ale ju mi to už nikdy nevráti. Vina. Ďalší z pocitov, ktoré som kedysi

nepoznal. Zomrela kvôli mne, to je isté, a isté je, že sa s tým nikdy nevyrovnám.

x x x

Som mu v päťách dňom i nocou. Jeho dni sú zrátané. Dni? Skôr hodiny. Bude to zajtra. Stretnem sa s ním presne o desiatej v jeho byte. Rande so smrťou. Zbraň som bol vyskúšať v lese. Za tú cenu ani nemohla byť lepšia. Projektil nespraví veľkú dieru, keď vnikne do spánku. Ale o to väčšiu, keď vyletí aj s kusom hlavy. Koniec bude bleskový a neodvratný.

x x x

Tentoraz to bude osobné. A bude to bez výčitiek. Zaslúži si to. Za všetko, čo vo svojom živote vykonal, to bude ešte veľmi mierny koniec. U iných by sa mu to neprepieklo tak ľahko, ale ja nie som sadista ani masochista. Túto akciu som asi trocha odflinkal, ale to už je jedno. Porušil som všetky zásady. Nie je to len obchod, poznám sa s obeťou a nemám vypracovaný únikový plán. Kto vie, či by ma učiteľ za toto pochválil. Ale možno nakoniec aj áno.

x x x

Ako sa to vraví? Má, čo chcel. Myslím, že tak nejako. Tak dobre, poďme na to. Desať hodín. Hodina H. Všetci pokope na obchodnom rokovaní. Objednávateľ, kat aj

obeť. Posledné za a proti. Kto je za – všetci. Kto je proti – nikto. Som zmierený s osudom aj celkom vyrovnaný, napriek tomu cítim, ako sa mi trasie ruka. Zbraň som v nej držal už toľkokrát, a predsa sa mi nikdy nevidela taká ťažká. A pritom je v nej len jeden náboj. Viac ich potrebných nebude. Tvrdá hlaveň ma príjemne chladí na pulzujúcom spánku. Najťažšie je stlačiť spúšť. Ale ja, ja som sa už rozhodol...

Marek Mittaš

Láska má srdce z kameňa

Ticho, tma, žiadne svetlo, len ohromujúce prázdno. Čistý priestrel hlavy je pre obeť najlepší. Gulka vletí priamo cez temeno, zavíta sa do mozgu a spraví robotu. Telom prebehne posmrtný krč a potom už len srdce zo zotrvačnosti pumpuje krv do deravých ciev. Pár ráz ťukne a prispôsobí sa mŕtvemu okoliu...

I.

Ignác zavrel dvere a zbehol po schodoch do záhrady. Vykročil na ulicu, šiltovku si zarazil hlbšie ako raper a zašiel do lesíka. Chvíľu menil smer a uisťoval sa, či ho nikto nesleduje. Vždy mal spotené dlane, keď jeho mŕtvoľa ešte žila. Už malo byť dvadsať minút po všetkom. Našťastie robil sám a precízne, takže nakoniec ho za

dvadsaťminútový sklz nebude nikto buzerovať. Ale aj tak, v disciplíne sa neoplatí poľaviť ani v domácom prostredí. Po pár metroch kľúčkovania zamieril k starej borovici. Odistil z konára malé lanko a k nohám sa mu zviesol vak. Vybral z neho tričko a krátke nohavice, ktoré sem včera priniesol. *Vlete to ide naozaj ľahšie*, pomyslel si. Svoje oblečenie vtisol do vaku a kladku vrátil do bezpečného úkrytu. Nemohol riskovať, že sa pri práci zašpiní a mestom bude behať označený dôkazovým materiálom. Bol profesionál. Viac ako augustové teplo ho rozpaľoval pocit skvelého zárobku. Inak robil ako každý iný. Z pocitu nutnosti, pre prachy, pre Evičku, pre rodinu. Dnes mal v zamestnaní po dvoch rokoch prvý svetlý okamih. Navyše v známom prostredí sa cítil isto, všetko poznal a bude skoro doma. Keď vyšiel na ulicu s pištoľou schovanou za pásom, bol jedným z mála usmiateych ľudí.

II.

Na začiatku chcel slušne zarábať. Už od vojenčiny, keď mu Evička so slzami v očiach povedala, že jeden opušťák a zmenil sa jej celý život. Už vtedy jej slúbil, že sa o ňu postará. Aj o malú. A čo povie, to splní, veď podľa toho sa ešte aj v čase metrosexuálov dá rozoznať správny chlap od padavky. S prácou to však ani zďaleka nebolo ako so špinavou bielizňou, čo sa množila skoro sama.

Mal dve ruky, nohy, chuť makať aj cez víkendy. Ešte viac ako tí papaláši, majstri sveta s vytuningovanými kárami, všetci úradníci, čo si ho fackovali od dverí k dverám čoraz bližšie k beznádeji.

Aj na pohovory chodil. V obleku, slušne, navoňaný.

„*Po anglicky viete? Aktívne?*“ spýtal sa ho Manolo a špáral sa v olive. Ignác neveriacky krútil hlavou, či si z neho na výberovom konaní v pizzerii robia hlúpe žarty. Už len čakal, kedy vytiahnu talianske názvy zeleniny. Chcel byť obyčajný milý čašník, vždy usmiaty. Panej podá kávičku, prehodí slovíčko, mladým milencom prinesie zmrzlinový pohár, pánovi pivečko, donesie lazane, pizzu, úslužne vyhovie každému. S tým sem išiel.

Do píše, po anglicky, pomyslel si, ale ostal ticho. Manolo zdedil po rodičoch dom a rozbehol Caprionne, prvú pizzeriu v meste. Veľký čávo, čo si uznanie a baby kupuje nalešteným Ferrari, ktoré slúžilo ako billboard pre jeho reštauráciu. V živote tam Angličan ani náhodou nezablúdil, akurát sa Prievidzou niesli chýry, že by mohol mať kontakty s talianskou mafiou. Na to sa Ignácovi zdal príliš obyčajným zlodejom, žiadne zviera podsveťtia. Poslala ho za ním Evička, údajne sa s ním hrávala v detstve na pieskovisku. Koláčiky z piesku nezabrali, Ignác stiahol hlavu a rozlúčil sa: „*Good bye!*“

Po večeroch hladil Evičke brucho a tvrdil, že niekde zarobí. Ide leto, nájde si brigádu a Slávku nejako vycho-

vajú. U rodičov v jednej izbe im bolo úzko, aj preto to ich neustále zalamovanie rukami. „*Veď láska je najdôležitejšia*,“ hovorieval, lebo chýbali prachy.

Ruda stretol náhodou. Opíjal sa v tretej cenovej skupine po neúspechu. Capol mu po ruke.

„Čau, čo tu piješ gebuziny, človeče, ako sa darí?“

Nemal oblek ani nijaké drahé fáro pred barom. Došuchotal sa v bežných teniskách, na sebe rifle a značkové tričko.

Dali si šesť hrušiek a Ignác mal džob. S Rudom hrávali v detstve futbal. Teraz sa videli po pekných pár rokoch, hoci bývali v rovnakom meste. Poslal ho za ním Manolo, povedal mu, že hľadá robotu. Ignác sa na počudovanie dozvedel, že robia spolu. Na začiatku Rudo vozil v mrazáku z Poľska kurence, Manolo to dával na pizzu. Neskôr kšefty rozbehli vo väčšom a dnes už vozili aj iné druhy bieleho mäsa. „Niektoré v mrazáku, iné v bavoráku,“ laškoval Rudo, keď si už nalievali spolu pravidelne.

III.

Po dvoch rokoch Ignácovi závidelo pol Prievidze. Mal vlastný džob, biznis, prachy, značkové tričká a Evičku, ktorá čakala druhé dieťa. Onedlho má rodiť a je šťastná, že sa uchytil a budú si žiť. V Prievidzi, kde boli Tesco, Kaufland, Hypernova a prázdny priemyselný park. Inak nič.

„Manolo na pohovore v pizzerii iba sondoval, či máš uplatnenie aj inde. Pozdávali sa mu tvoje svaly a vojenská minulosť, škoda by ťa bola pri pipe,“ povedal mu raz Rudo. S Rudom makali ako fretky. Vymáhali nevyplatené faktúry, vozili kurence. Všetko riadil Rudo. S Manolom sa Ignác od pohovoru v pizzerii nestretol. A bol rád. Ten zmrď ho ponížil. Nech si Rudo o ňom hovorí, čo chce, neznášal ho, aj keď platil dobre.

Niektoré veci sa za prachy kúpiť nedajú, vysvetlil Rudovi, keď sa ho pýtal, čo má proti šéfkovi. Neskôr mu zvýšili plat, dali audinu a služobné cesty. Najčastejšie do Ružomberka a do Bratislavy. Z vymáhania pohľadávok postúpil na likvidáciu neplatičov. Strieľať vedel z vojenskej činy, svedomie mu prali tisíckami eur. Ignác sa o Manolových dlžníkov nikdy nestaral, ani o neho. Príkazy, adresy aj fotky dostával od Ruda, a preto bol rád, že to tak aj ostane. Pred akciou v Prievidzi si ho Rudo zavolať na pohárik. Rozprávali sa viac ako tri hodiny a Ignác musel zavolať Evičke, že sa zdrží. Mohol postúpiť a kšeft v rodnom meste bol bezpečnou fuškou. Tľapli si. Koniec koncov, ako vždy.

IV.

Manolo sedel rozvalený na gauči. Nič nevidel, nezačul, vnímal len okrajovo, že niekto otvoril dvere na obývačku a nič. Ticho, tma, žiadne svetlo, len ohromujúce prázdno. Čistý priestrel hlavy. Na dlážku dopadol pohár

s whisky a kúskami ľadu. Gulka vletela priamo cez temeno, zavrtala sa do mozgu a spravila robotu. Manolom prebehol posmrtný kŕč a potom už len srdce chvíľu pumpovalo krv do deravých ciev. Pár ráz ťuklo a prispôsobilo sa mŕtvemu okoliu. Ignác chvíľu hľadel do Manolových sklenených očí. Boli otvorené, ale vôbec nie vydesené. Pokojné, opojené bohatstvom a alkoholom. Krvavá škvrna pod gaučom sa premieňala na lepkavú kaluž, bol čas vypadnúť.

Spiaťocnú cestu mal niekoľko ráz schodenú, no lesom sa túlal dlhšie ako inokedy a sledoval, či je naokolo naozaj len spev vtákov. Pri starej borovici stiahol vak s oblečením. Domov k Evičke sa vráti tak, ako odchádzal. Batoh s vecami si prehodil cez plece a cestou ho hodil do smetného koša blízko kolónie bezdomovcov. Dobré skutky robil rád.

Do bytu dorazil trochu spotený a zapáchal pod pazuchami. Najprv zaliezol do sprchového kúta a čistý si prisadol k Evičke, pre ktorú bol stále vymáhačom pohľadávok. Práve listovala v katalógu detského oblečenia. Pohladil ju po plnom brušku a vtisol bozk na líce. Uistil sa, či mu z ruky necítiť pušný prach, a prešiel jej po usmiatej tvári.

„*Pod', zájdeme na pizzu,*“ povedal a podal jej ruku, aby sa oňho mohla oprieť. Pomaly prechádzali tichým námestím, až zamierili k dverám Caprionne. Evka naňho prekvapene pozerala: „*Veď sem nerád chodíš...*“

„To sa ti len zdá,“ odpovedal jemne a otvoril dvere.

Ešte chvíľu to tu bude po starom. A potom sa uvidí, Rudo už má rozohrané svoje hry na východe celkom dobre, dumaľ Ignác, ako sa okolo neho mihla čašníčka. Pobehovala v mikroblúzke, až jej vyliezala podprsenka aj nadštandardné prsia. Nechápavo naňho hľadela, keď pozdravil: *„Hi.“*

Ignác sa len usmial, vybral stôl s výhľadom na ulicu a objednal quatro forrmagi. Stisol Evičke ruku a pobožkal ju na pery. Uchytil sa.

Patricia M

Augustové mojito

Ostré augustové slnko rozpálilo všetky domy na ulici. Leto vrcholilo, počas obeda vládlo v luxusnej vilovej štvrti ticho. Všetci boli odcestovaní, na kúpaliskách, výletoch, chatách, pri mori. Iba Ema zostala niekoľko dní doma. A ešte susedov otravný pes, ktorý neustále v záhrade zavýjal, hoci občas ho prišiel niekto nakrmiť.

Ema si zapla spotené vlasy do chvosta. Nepotila sa ani tak z horúčavy, ako skôr z nervozity. Už dnes večer... Musí to vyjsť. Všetko má perfektne naplánované do posledného detailu. Ten gauner Karol si totiž nič lepšie nezaslúži. Dvojitá dávka lieku a potom niekoľko pohárov dobrého vína.... jasná nehoda. Veď aj tie sa stávajú. Po tom, čo jej urobil, si iné ani nezaslúži. A čo spravila ona pre neho? Obetovala mu svoju kariéru, svoje najlepšie roky, vždy mu bola k dispozícii, starala sa o domácnosť, ani dieťa nechcel, ešte aj v tom mu ustúpila.

A čo z toho? Kurvil sa jej za chrbtom. Počas deviatich rokov spoločného života mal hádam dvadsať mileníek. Všetci o tom vedeli, okrem nej, a museli sa na jej účet riadne zabávať.

Ale nie, toto mu len tak neprejde. Rozchod si jej „milý“ nezaslúži. To by obišiel veľmi ľahko.

Večer si naplánovala s kamarátkou Katarínou. Pôjdu sa zabaviť do mesta, posedia na letnej teraske oblúbeného podniku a objednajú fľašu dobrého bieleho vína alebo ľadové mojito. Karol príde domov, večer užije liek na srdce, ani o tom nebude vedieť. Prášok rozdrvila do jeho oblúbeného perkeltu, čo má nachystaný na sporáku, ešte sa nestalo, že by toto jedlo odmietol. A rovno mu tam šupla dva. Neskôr si dá obligátny pohár červeného, potom možno koňačik a bude po všetkom. No čo, nie každý má možnosť zakončiť svoj život kvalitným francúzskym koňakom. Na ten si Karol potrpel. Rovnako ako na autá a na ženy. Ale na to teraz myslieť nebude. Karol večeriava okolo ôsmej, ona sa vráti niečo po polnoci. Spolu s Katarínou, aby mala alibi, keď budú volať záchranku.

Vyšla von v bielych letných šatách, chrbát holý, jemne nalíčená, zvonku nádherná, vo vnútri nervózna a napätá. Katarína ju už čakala v taxíku. Samozrejme, že nič netušila, Ema s nikým neriešila partnerské problémy. Dokonca sa tvárila, že vôbec netuší, že ju Karol podvádza na každom rohu.